

ніе-то си тѣ не размысляватъ. Обаче не приличя да ся нарече миръ такава безразсѣдность. Тѣ приличатъ на нѣкой челоуѣкъ въ корабъ който скоро ще потъне, но той не рачи да научи нищо за опасно-то си състояніе, или на нѣкой търговецъ, който сяка че работа-та му не върви добрѣ, но не ще да прегледа смѣткѣ-тъ си да не ся смути умъ-тъ му. Подобно грѣшникъ-тъ сяка че сичко-то у него не е право, но защото не иска да ся беспокои, не рачи да мысли за Бога и за душѣ-тъ си. Обаче сякой грѣшникъ нѣкога размыслява, и тогава трѣба да е окаяненъ. Когато смърть посѣти една съсѣднѣ къщѣ, или влѣзе въ негоу-тъ, или заплаши него самаго, и въ много други времена ще му дойде на умъ-тъ, „Богъ ся гнѣва на мене; душа-та ми е въ голѣмъ опасность, не съмъ приготвенъ за смърть.“ Такыва мысли много смаляватъ удоволствіе-то му, и развалятъ спокойствіе-то му. Не можешъ да имашъ миръ до дѣ Богъ не тя е простилъ. Можешъ да опытувашъ сички-тъ мѣрскы сладости; можешъ да ся трудишь да отбѣгнешъ отъ сяко разсѣжденіе, като правишь по много и по много грѣхове, а не можешъ да бѣдешъ благополученъ. Обаче щомъ идешъ при Исуса, грѣхове-тъ ти ще ся простѣтъ. Въ такъвъ случай ще ся оскѣрбявашъ заради тѣхъ, но нѣма вече да ся страхувашъ отъ тѣхъ. Богъ ни казва, „Ваши-тъ грѣхове и ва-